

SHERLOCK HOLMES

— Nevěrná žena —

Splendidum družstvo

9.

SHERLOCK HOLMES: NEVĚRNÁ ŽENA

Copyright © René Rony, 2026

Cover © Splendidum družstvo, 2026

Czech Edition © Splendidum družstvo

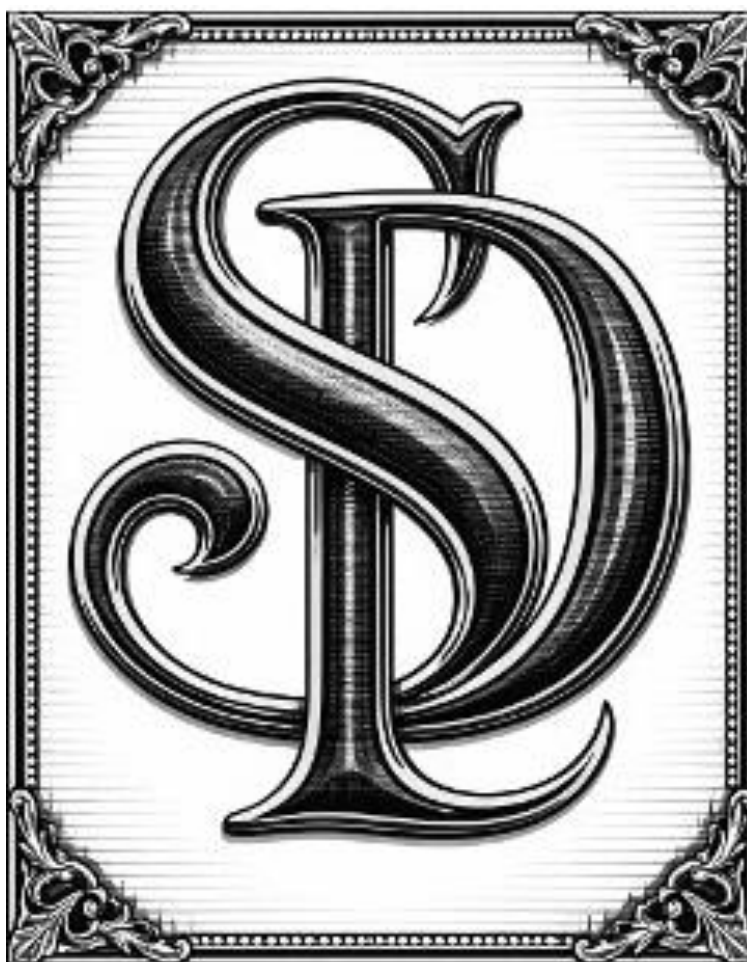
Vražné, Hynčice, 2026

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-453-0 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-454-7 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-455-4 (PDF)

Splendidum družstvo 2026

První kapitola

V podvečer zahaloval Londýn jemný šedý opar, který se líně převaloval mezi střechami domů v Baker Street. Plynové lampy už dávno hořely a jejich světlo se odráželo v mokré dlažbě po nedávném dešti. V oknech čísla 221B se třepotalo teplé žluté světlo, které slibovalo útočiště před chladem i neklidem velkoměsta.

Uvnitř bytu panoval známý, poněkud organizovaný chaos. Na krbové římsě stály chemické baňky, některé ještě s tmavými zbytky neznámých látek. Vedle nich ležely noviny, jejichž okraje byly poznamenány popelavými otisky. Na stěnách visely mapy Londýna, prokládané špendlíky a červenými nitěmi, a nad nimi byl patrný stín houslí, které právě odpočívaly na židli.

Sherlock Holmes seděl v křesle u krbu, dlouhé prsty sepjaté pod bradou, pohled upřený do plamenů. Naproti němu, u malého stolku, seděl doktor Watson s knihou, kterou však již několik minut nečetl – jeho pozornost patřila spíše Holmesovu tichému zamyšlení.

„Máte dnes podivně klidnou náladu,“ poznamenal Watson.

Holmes ani nehnul hlavou. „Klid je jen přestávkou mezi dvěma zmatky, můj milý Watson.“

V tom okamžiku se ozvalo zaklepaní na dveře. Dříve než Watson stačil vstát, dveře se otevřely a v nich se objevila paní Hudsonová, důstojná jako vždy, s lehce ustaraným výrazem.

„Pane Holmesi,“ řekla, „máte návštěvu. Velmi naléhavou, jak tvrdí.“

Za ní stál muž kolem čtyřiceti let. Byl menší postavy, s kulatým obličejem a výrazně lesklou holou hlavou. Jeho kabát byl kvalitní, ale poněkud opotřebovaný, jako by ho nosil denně při práci.

„Děkujeme, paní Hudsonová,“ kývl Holmes.

„Prosím, pane,“ uvedla jej bytná a ustoupila stranou.

Muž nervózně vstoupil do místnosti, sundal klobouk a pevně jej svíral v ruce.

„Jmenuji se Charles Viner,“ začal, ale sotva otevřel ústa.

Holmes se lehce narovnal a tiše pronesl: „Myslím se, když řeknu, že jste přijel dnes odpoledne vlakem z Bristolu, pane Vinere? A že vlastníte obchod s koloniálem, pravděpodobně v okrajové části města, a váš problém se týká vaší ženy, která je pravděpodobně o dost mladší než vy a jejíž věrnost je přinejmenším sporná?“

Muž ztuhl. Jeho oči se rozšířily a klobouk mu málem vypadl z rukou.

„Jak... jak to...?“ vydechl.

Holmes lehce pokrčil rameny. „Vaše boty nesou typický načervenalý prach, který se v Londýně nevyskytuje, avšak je běžný v okolí Bristolu. Okraj vašeho kabátu je potřísněn jemným moučným prachem a kořením – typickým pro obchod s potravinami. Na levém rukávu máte otisk od váhy, jakou používají obchodníci při vážení zboží.“

Watson se pousmál, zatímco Holmes pokračoval: „Co se týče vaší manželky – na vašem prstenu je sotva patrná stopa po nedávném sejmutí, což naznačuje časté nervózní manipulace. A konečně... vaše unavené oči a roztržitost nejsou známkou finančních starostí, nýbrž citového trápení.“

Muž si pomalu sedl, jako by ho opustila síla.

„To je neuvěřitelné,“ zašeptal. „Ano... máte pravdu. Naprosto ve všem.“

Na okamžik zavládlo ticho, přerušované jen praskáním dřeva v krbu.

„Ano,“ pokračoval Viner, „vím, že mě moje žena Sarah podvádí. Pozoruji to už dlouho. Ale nemám důkaz. A bez důkazu se nemohu rozvést.“

Holmes si povzdechl a opřel se hlouběji do křesla.

„A proto jste přišel za mnou?“

„Ano! Oslovil jsem už tři soukromé detektivy. Všichni tři ji sledovali... a pak mi řekli, že je mi věrná. Věrná!“ jeho hlas se zlomil. „Ale já vím, že to není pravda. A co je horší – všichni tři odmítli pokračovat. Jako by se něčeho báli.“

Holmes tiše odfrkl. „Obávám se, pane Vinere, že nemám zájem běhat po Londýně za nevěrnými paničkami.“

Watson se zamračil. „Holmesi, snad bychom neměli být tak rychlí v úsudku. Je možné, že se mýlí.“

„Nemýlí se,“ odvětil klidně Holmes.

„Mám důkaz,“ řekl náhle Viner a vytáhl z kapsy malou krabičku. Otevřel ji a podal Watsonovi zlatý náramek. „Tohle jsem našel mezi jejími věcmi.“

Watson si náramek prohlédl. „Je to velmi drahý kus,“ poznamenal. „Jemná práce.“

„Přesně!“ zvolal muž. „Na to já nemám. To jí musel dát nějaký boháč!“

Watson podal náramek Holmesovi. Ten jej vzal mezi prsty a začal jej zkoumat. Jeho výraz byl zprvu nezúčastněný, ale pak se náhle zarazil. Jeho oči se zúžily a na okamžik se zdálo, že zcela zapomněl na přítomné.

Poté, bez jediného slova, náramek zavřel do krabičky a podal jej zpět muži.

„Je mi líto, pane Vinere,“ řekl klidně. „Tento případ nemohu přijmout.“

„Cože?“ vyskočil muž. „Ale... proč?“

„Protože,“ odpověděl Holmes zdvořile, „by vám mé služby nepřinesly nic dobrého.“

Muž zrudl vzteky i zoufalstvím. „Vy jste jako ti ostatní! Všichni se bojíte!“

Holmes mlčel.

Po chvíli si Viner vzal klobouk a bez rozloučení odešel. Dveře se za ním zavřely a jeho kroky rychle utichly na schodišti.

Watson se otočil k Holmesovi. „Tohle není obvyklé ani pro vás. Proč jste se u toho náramku zarazil?“

Holmes si zapálil dýmku a chvíli mlčel.

„Viděl jste ten znak?“ zeptal se konečně.

„Jaký znak?“

„Na vnitřní straně náramku byl jemně vyrytý hroznový list,“ řekl Holmes tiše. „A ten je součástí velmi starého a významného erbu. Štít rozdělený na čtyři pole, v horním levém zlatý lev na červeném pozadí, v pravém stříbrný meč zkřížený s kopím. Spodní pole nesla modré pozadí s drobnými hvězdami... a uprostřed – malý, téměř nenápadný hroznový list.“

Watson se zamračil. „A to znamená?“

Holmes vydechl obláček kouře. „Ten hroznový list je klíčový. Patří k jedné z nejstarších a nejvlivnějších šlechtických rodin v Anglii.“

„Chcete říct, že...?“

„Ano,“ přikývl Holmes. „Ten náramek nepatří jen tak někomu. A pokud jej nosí žena pana Viner, znamená to, že se zapletla s někým, kdo stojí velmi vysoko.“

Watson si sedl. „A proto jste odmítl?“

Holmes se pousmál, ale bez veselí. „Můj milý Watson, existují případy, které přinášejí uspokojení. A pak existují ty, které přinášejí jen potíže.“

„Ale spravedlnost pro toho nešťastného muže...“

„Spravedlnost,“ přerušil ho Holmes, „je někdy luxus, který si nelze dovolit.“

Chvíli oba mlčeli.

„Co je nám po nějaké ženské,“ dodal Holmes nakonec suše, „která zbláznila šlechtice?“

Druhá kapitola

Mlžné ráno se líně rozprostíralo nad Londýnem a ulice Baker Street se teprve probouzely k životu. Kočáry projížděly pomalu, jejich kola zanechávala v mokré dlažbě temné stopy, zatímco prodavači novin vyvolávali titulky dne. V oknech domu číslo 221B se drželo teplo a klid, jako by se zde svět zastavil.

Uvnitř bytu bylo ticho přerušované jen šustěním papíru. Doktor Watson seděl ve svém oblíbeném křesle u okna, nohu přes nohu, a četl ranní noviny. Sluneční světlo, proboující se skrze mraky, dopadalo na stránky a zvýrazňovalo tučné titulky. Na stolku vedle něj stál šálek čaje, z něhož se ještě lehce kouřilo.

Sherlock Holmes ležel natažený na pohovce, ruce složené pod hlavou, oči zavřené. Na první pohled se zdálo, že spí, ale Watson dobře věděl, že jeho mysl pracuje s obvyklou intenzitou.

Náhle se ozval ostrý zvuk – noviny se prudce pohnuly a Watson vyskočil.

„Holmesi!“ vykřikl. „Představte si tohle!“

Holmes otevřel jedno oko, aniž by pohnul hlavou. „Pokud Londýn opět stojí, Watsone, dovolte mi ještě chvíli odpočinku.“

„Ne, tohle je vážné,“ pokračoval Watson vzrušeně. „Píší zde, že Sarah Vinerová byla brutálně zavražděna ve svém pokoji!“

Holmesovo druhé oko se pomalu otevřelo.

„A co víc,“ dodal Watson a hlas se mu ztišil, „z její vraždy byl obviněn její manžel, Charles Viner.“

Holmes se pomalu posadil. Jeho výraz byl klidný, ale oči se mu zaleskly zájmem.

„To se dalo čekat,“ pokračoval Watson a začal přecházet po místnosti. „Pamatujete, jak tu byl? Zoufalý, ponížený... Byla jen otázka času, než takovému muži přeteče pohár trpělivosti.“

Holmes zavrtěl hlavou.

„To nemá logiku.“

Watson se zastavil. „Jak to myslíte?“

„Proč by zabíjel ženu,“ začal Holmes pomalu, „se kterou se chtěl rozvést?“

Watson se zamračil. „Z žárlivosti? Z hněvu?“

Holmes vstal a přešel ke krbu. „Zabíjí zamilovaný a ponížený muž, Watsone. Muž, který ztratil vše, co miloval. Ale Viner...,“ odmlčel se a zadíval se do plamenů, „ten její nevěru neprožíval tragicky. Byl rozčilený, ano, ale především prakticky. Chtěl důkaz, aby se nemusel dělit o majetek.“

Watson pomalu přikývl. „To máte pravdu.“

„Přesně tak,“ pokračoval Holmes. „Takový muž nejedná impulzivně. Plánuje. Kalkuluje. A hlavně – neohrozí vlastní postavení zločinem, který by ho mohl zničit.“

Watson se vrátil ke křeslu a znovu vzal noviny do ruky.

„Není tu uvedeno, jak byla zavražděna,“ řekl po chvíli. „Jen, že šlo o brutální čin a že byla nalezena ve svém pokoji.“

Holmes se otočil. „Žádné podrobnosti? Žádná zmínka o zbrani?“

„Nic,“ zavrtěl Watson hlavou. „Jen že policie jedná rychle a že manžel byl zatčen krátce po činu.“

Holmes si promnul bradu. „Příliš rychlé. A příliš jednoduché.“

Watson vzhlédl. „Myslíte, že to udělal někdo jiný?“

Holmes se lehce pousmál. „Nejen že si to myslím. Jsem si tím téměř jist.“

„Ale kdo?“ zeptal se Watson.

Holmes se pomalu začal procházet po místnosti. „Vzpomínáte na ten náramek?“

„Ano,“ přikývl Watson.

„No,“ řekl Holmes tiše. „Erb staré šlechtické rodiny. A nyní máme mrtvou ženu, nevěrnou manželku... a manžela, který se náhle stává ideálním viníkem.“

Watson se zamyslel. „Naznačujete, že ten šlechtic...?“

„Naznačuji,“ přerušil ho Holmes, „že motivy mohou být poněkud... komplikovanější.“

Chvíli bylo ticho.

Pak Holmes náhle rozhodně tleskl rukama.

„Nuže, Watsone, myslím, že náš klidný den právě skončil.“

Watson se pousmál. „To jsem si mohl myslet.“

Holmes si oblékl kabát a vzal klobouk ze stojanu.

„Nejprve zajdeme za inspektorem Lestradem ze Scotland Yardu,“ řekl.
„Ten bude mít jistě více informací, než kolik se dostalo do novin.“

„A potom?“ zeptal se Watson, zatímco si také oblékal kabát.

Holmes se zastavil u dveří a otočil se.

„Potom,“ řekl s lehkým úsměvem, „navštívíme se svolením Lestrada toho chudáka Vinera.“

Watson přikývl. „Pokud je nevinný, jak si myslíte...“

„Pak,“ dokončil Holmes, „je třeba jednat rychle. Protože skutečný vrah je stále na svobodě.“

Zvenčí se ozval zvuk projíždějícího kočáru. Holmes otevřel dveře a chladný ranní vzduch vnikl dovnitř.

„Pojďte, Watsone,“ pronesl. „Čeká nás případ, který jsme neměli přijmout... a přesto nás dostihl.“

A oba muži zmizeli v mlze londýnského rána, která skrývala více tajemství, než byla ochotna prozradit.

Třetí kapitola

Kočár se pomalu prodíral ranním londýnským provozem, kola klouzala po vlhké dlažbě a koně odfrkovali do chladného vzduchu. Mlha se ještě zcela nerozptýlila a zahalovala budovy do šedavého závoje, v němž se siluety lidí i domů rozmazávaly jako v neklidném snu. Zvuk kopyt se rozléhal ulicemi a mísil se s voláním pouličních prodavačů a vzdáleným duněním města, které se probouzelo do nového dne.

Uvnitř kočáru seděl Sherlock Holmes naproti Watsonovi, opřený v rohu, prsty sepjaté a oči zavřené. Jeho tvář byla klidná, ale Watson věděl, že pod tímto klidem se skrývá horečná činnost mysli.

„Nemohu se zbavit dojmu,“ začal Watson a upravil si kabát, „že tentokrát se mýlíte, Holmesi. Vše ukazuje na Vinera. Byl přistižen na místě činu, měl krev na ruku, jeho žena byla zavražděna...“

Holmes ani neotevřel oči. „A právě proto, můj milý Watson, je to podezřelé.“

„Podezřelé?“ podivil se Watson. „Spíše zcela jasné.“

Holmes pomalu otevřel oči a upřel na něj pohled. „Nic není tak nebezpečné jako případ, který se zdá být zcela jasný.“

Kočár zastavil před budovou Scotland Yardu. Těžké kamenné zdi působily neprostupně a přísně, jako by samy střežily zákon. Strážný u vchodu jim věnoval krátký pohled, než je pustil dovnitř.

Chodby uvnitř byly rušné. Úředníci přecházeli sem a tam, nesli spisy, tiše diskutovali. Vzduch byl těžký, nasáklý inkoustem, potem a napětím.

Inspektor Lestrade je přijal ve své kanceláři. Stál u stolu, ruce opřené o desku, a jakmile je spatřil, jeho výraz byl směsicí úlevy a netrpělivosti.